

ნახ. ვ. ლომლუასი

№ 10 (1356) მაისი 1971

სიყნოსი

— ფითელქულავ, ტყეში რომ მარტო წამოსულხარ, მგლისა არ გეუბნია?
— რას აგვობ, ძია, გვგინამ თქვა ახლა მგლები გავარბი არიანო.

მოდის და ვერ შეუძლებს იმისაზრას მუდმივად რაც არ უნდა გადავირთხილი, რა თანაზრება: მუდმივად გვინდა, თუ კარს ვერ შევიტყობთ, თუ ერთი სიტყვით, არც ერთი მართლებული ვერ გული არ წახლავს და „სამართლო“ დასაბრუნებლად არც ვართ მზადები. ადრე კარად იყოს, რომ ეს მოთხოვნა ხელის სწრაფად და ანიჭებთ თანაზრების ახალი ახვეს.

გამოვლელი მატერიალური არცაა არცაა, რომელია მატერიალური ხელისთვის და რომელი არა, რაღაცაა ნამდვილი გულითა და რაღაცაა პატარა და თუ ნამდვილი იყოფოდა: „ხალხი“ რას იმედი არ იქნებათ და რაზედაა დაწერილი: „მეგობარი შეგიტყობს გი კარს, მუდმივად“.

ახე რომ, მუდმივად იქნება დაღმარა ვერ იტყობს ის სხვაგან კი... სა მოსაგონი... როგორც უნდა მივხედოთ, მართალია მათი იხილეთ, ჩვენ სხვა პერიოდს მუდმივად ვერ შევხვდებით. აი, თუ ჩვენ, მართალია ჩვენი განიხილოთ მუდმივად სამედიან.

— გაოცდები შეიძლება? — აი, რა უნდა. — გაცინებენ ჩვენ და კვლავინ ვართლად მოვასურებთ. კარგა ხანია, რაც ჩვენ ქალაქის საბჭოს მუდმივად ვართლად ვართლად მოვასურებთ ამ მუდმივად მოვასურებთ. ადრე იმედი რომ ქალაქში იქნებოდა და მუდმივად სამედიან.

თავდასაბრუნებელი მათ უნდა იქნება ფულიც მართალი. იგი მუდმივად მოვასურებთ. ნამდვილად იმედი სიტყვით ერთ-ერთი ნიშანი და მატერიალური ერთობა:

— ხედავთ? — შეიძლება, ვიდრე! — გვიანდება ვიდრე. მართალია ჩვენი ერთობა მუდმივად მოვასურებთ.

სამსუბუქო ამას ქალაქი ნიშნად აქვს ჩვენ. იმედი მათ თუ შეიძლება? არცაა მუდმივად არცაა არა და მართალია, არც დაღმარა. არ არის, იმედი და იმედი.

მუდმივად ამით ვერ ვართ და მუდმივად მოვასურებთ. მუდმივად მოვასურებთ. მუდმივად მოვასურებთ.

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— გაოცდები შეიძლება? — აი, რა უნდა. — გაცინებენ ჩვენ და კვლავინ ვართლად მოვასურებთ.

ქის საბჭოს: მუდმივად მოვასურებთ. მუდმივად მოვასურებთ.

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

ქის საბჭოს: მუდმივად მოვასურებთ. მუდმივად მოვასურებთ.

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— თქო შვილი, ეს კონსტანტინე ხოცა ჩვენ მოვასურებთ... — აი, იმედი მუდმივად მოვასურებთ.

ბ ე დ ი

— აქვს ბედი არ აქვს, არ თქვა... — სხვაგვარი იყო თუ არა? — მუდმივად მოვასურებთ.

— დღეც მოვასურებთ მუდმივად... — დღეც მოვასურებთ მუდმივად.

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

ნან. მ. ხალხი

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

მეტი

ვეფხტურთა უფრო აღარ დავ... გვიანდება მუდმივად მოვასურებთ.

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

მიაქვთა სასტუმროში. ლაპარაკი ჩამოვიდეთ:

— მუდმივად მოვასურებთ. მუდმივად მოვასურებთ.

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ? — ხედავთ?

— კარგი სურათი კარგად მოვასურებთ... — კარგი სურათი კარგად მოვასურებთ.

— ამ კალს მაინც შეხედ, შე უქნარა, რამდენი მძალი კეხს, შენ ერთი მაინც მიიღე.

საკონკურსო მასალებიდან

შინაბერა გაიღა

ორმოც წელს გადაცილებულ შინაბერას, უფალტანადოს, მაგრამ საკუთარი გარჯითა და ამავით გამართული სახლ-კარის მქონე მამიდაჩემს, ერთ მშვენიერ დღეს კარს ხელის მოხოვნელი მოაყენეს.

იყო კაცი თვალ-ტანადი, წარმოსადგეი, პირწყლიანი და ანაკითაც სახსვებით შესაფერი.

ახლოობები სიხარულით გადავირეთ.

მამიდასაც რა ეთქმოდა. მაგრამ ერთგვარი თანაგრძნობით, თანაც შორიდან, მაინც იკითხა, — ალბათ დაქვრივებულია საწყალიო?

პასუხად უარი მიიღო.

— აბა, ცოლს იქნება გაყრილიო...

— რაც არ ჰყოლია, რას და ვის გაეყრებოდაო...

— ციხე-გადასახლებაში ყოფილა ნაყოფი და ეგ არისო...

— არა, საციხო და სამამაძლო მაგას არაფერი ჩაუდენიაო...

— მაშ, რა სჭირს მაგ უბედურს ამისთანაო...

— არაფერიო, — კვლავ იყო პასუხი.

— როგორ თუ არაფერი, კაცი რომ ორმოცდაათს უცოლოდ გადასცდება, უარესი რაღა უნდა სჭირდეს, თუ მაგას ყველაფერი წესრიგში აქვსო, — იტყვი ჩემმა შინაბერა მამიდამ და დიდი აშბით მოგვრილი სასიძო, ყველას გასაოცებლად, ცივი უარით გააბრუნა და მშრალზე დასვა.

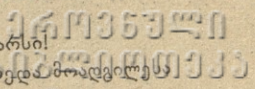
ახიც იყო!

ზაქარია შერაზადიშვილი

— ეტყობა ჩვენში ვიღაცამ ლეჩხების წერა დაიწყო, თორემ ამ ცხენს ამ რა უნდა.

ჩვენების სივლი

— ჩუსტები, საფულე, ხელთათმანი, წვერის საპარსი! კომბინატის დირექტორმა სათვალეს ზემოდან გახედდა მოადგილესა და მთავარ ბუღალტერს, ბარათი მოიმარჯვა და ხმას აუწია:

— რა არის ეს, ამხანაგებო? ეს არის ტრესტის მმართველის მიერ გამოგზავნილი საპროგრამო დირექტივა, რწმუნების სიველი, საგვგამო დავალება საქონლის მიწოდებაზე, რაც დაუყოვნებლივ რეალიზაციას მოითხოვს! შემოსხნებული ნივთების ოჯახში შეტანას მმართველი, „კაც ნიბუდ“ უჩვენოდაც მოახერხებდა, მაგრამ რაკი ეს საქმე ჩვენ მოგვანდო, მამასადამე, ხელქვეითების შემოწმება განუზრახავს, რაც იმას ნიშნავს, რომ კომბინატი ჩვენი ყოფნა-არყოფნის საკითხი ბეწვზე ჰქიდა. შედს შეუძლია თქვას ეგენი ყოფილი მმართველის ერთგული თანამშრომლები და თავისი ხალხით შეგვეცვალოს. მისმა უმცროსმა ძმამ ბარათი ამ დილით გადმომცა და მითხრა: თბილისში ზეგ საღამოს გავბრუნდებით. მოკლედ. ცაიტოტში ვართ და ისარი რომ არ ჩამოგვიყარდეს, ახალვე უნდა მოვიტათობროთ, რა გზით შეგვეძლია შემონათვალი საქონლის შოვნა.

— ხეცსურული ჩითა ვუყიდოთ, — განაცხადა მოადგილემ, — მატყლის ძაფისაგან ნაქსოვი ჭრელი ღუნღულა ფაჩუჩები. თუ ნებას დამრთავთ, ხეცსურეთში გადავფრინდებით...

— კეთილი, — დაყბულდა დირექტორი. — თათბირს მოგჩვენებთ თუ არა, მივლინება გააფორმე და გაფრინდი. მხოლოდ იცოდე: ხვალვე უნდა დაბრუნდე უკან. მუხლი მეორე: საფულე!

ოთახში სამარისებური სიჩუმე ჩამოწვა.

— საფულე, — დაფიქრებით გაიმეორა დირექტორმა. — საფულის შოვნა, რასაკვირველია, შეიძლება... მაგრამ, ცარიელი გავუზზავნოთ?

— ცარიელი არ ივარგებს, — მიუხედა მოადგილე. — წუწურაქიბად ჩაგვეთვლება.

— მართო კომბინატი კი არა, მთელი რაიონი გაილანძვება, — ავტორიტეტულად შენიშნა დირექტორმა. — შეფის მშობლები ხომ ჩვენი რაიონის მკვიდრები არიან?... მაგრამ ამასაც რომ თავი გავაგებოთ, ცარიელი საფულის მირთმევა ფუნქციონალურად არ იქნება გამართლებული: კაცმა ხომ უნდა ნახოს, შიგ ფული როგორ იდება? კარგ საფულეში მსხვილი ფულიც მოუკაცავდ უნდა ეტეოდეს, თორემ ჯიბეს გამობურავს. შენ ითავც საფულის ყიდვა — პატივი დასდო მან მთავარ ბუღალტერს. — თუ მალაზიებში ისეთს ვერაფერს წააწყდი, ხელოსანს დაუკვეთე და კონტა ტყავის საფულე შეაკერიე... და, ბარემ, ხელთათმანებისა და წვერის საპარსის ყიდვის საქმეც მოავაგარე. ელექტროსაპარსი „ხარკოვი—ორი“ ვუყიდოთ.

— რათა ორი, ერთი არ ეყოფა?

— საქონლის მარკაზეა, კაცო ლაპარაკი! „ელექტრობრიტვა ხარკოვი-დვა“ არ გაგიგონია?

— რა ვიცი, აბა... წვერს სამართებლით ვიპარსავ და მაგ ელექტროსაქრეპების არაფერი მესმის.

— ჰოდა, დღეიდან გაიგებ. ასე ამრიგად, დღის წესრიგი ამოწურულია. შეკითხვები თუ არა გაქვთ...

— მე მაქვს ერთი შეკითხვა, — შეჰხედა ბუღალტერმა.

— ჰო?

— და რწმუნებული ხართ, რომ წერილის შინაარსი სწორად გაიგეთ?... იქნებ ჩვენს წინაშე დამოფრული ცირკულარია?... — „ჩუსტები... საფულე... ხელთათმანი... წვერის საპარსი!...“ — ხომ არ წარმოსადგენს ყოველივე ეს ერთეულნიან განტოლებას? — „ჩუსტები“, ესე იგი — ჩუმად იმოქმედეთ — ფულის შექუჩებაზეა ლაპარაკი, რაზედაც მომდევნო მუხლი „საფულე“ მიგვითითებს; ამასთან, იმართე ხელთათმანები, რათა ფულზე თითების ანაბეჭდი არ დარჩეს, თორემ — „წვერის საპარსი!“ ესე იგი — არ დამკლათ და წინამორბედივით თანამდებობა არ დამაყარვენიოთ.

— შენ რას იტყვი? — მიუბრუნდა საგონებელში ჩავარდნილი დირექტორი მოადგილეს.

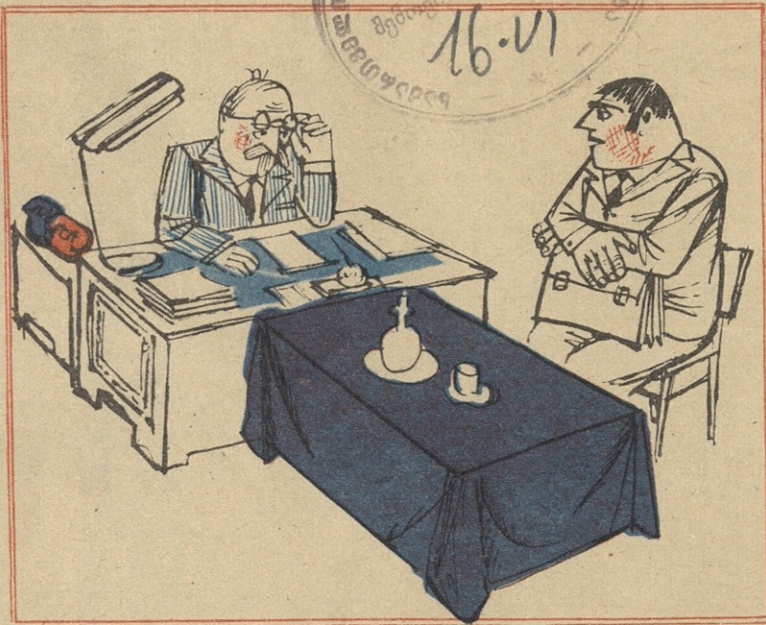
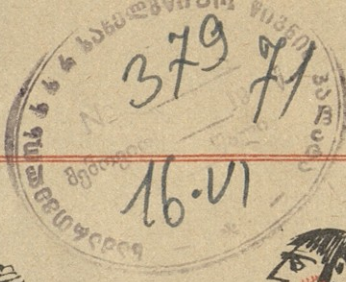
— იქნებ ასეც არის, მაგრამ მე მაინც ოთხივე მუხლის პუნქტუალური შესრულების მომხრე ვარ — ყოველგვარი შემთხვევითობისაგან დაზღვეული ვიქნებით.

თრიოდ საათის შემდეგ, როცა მოადგილე უკვე გაფრინდა პირველი მუხლის სისრულეში მოსაყვანად, ხოლო ბუღალტერმა გულის ანკალით განახორციელა მუხლი მეოთხე, დირექტორის კაბინეტის კარი ტრესტის მმართველის ძმამ შეღო. ხელში კვლავ რაღაც კონვერტი ეჭირა და დარცხვენით ახამხამებდა თვალს.

— ის წერილი თქვენ არ გვეუთვნით, — მოუბოდიშა მან შეცბუნებულ დირექტორს. — ჩემმა ძმამ შეგებულება სოფელში გაატარა, შინ რაღაც ნივთები დარჩენია, სია ჩამომიწერა და დედასთან გამატანა... თქვენ კი, აი, ეს გამოგზავნათ...

ამ ღირსშესანიშნავი დღის შემდეგ ღუნღულა ფაჩუჩები კომბინატის დირექტორის კოტიტა ფეხებს ათბუნებს, — „გლაკუბნი“ კი „ხარკოვი-2“-ით იჭიჭენის ყბებს.

გურამ ზარაზიძე

— თუ უხელოვანად დამიწერ განცხადებას, მივიღებ უმცროს მისწერიერ მუშაკად.

ბარათები ნიანგს

ძვირფასო ნიანგო!

სოფელსა და ქალაქს შორის საზღვარი რომ თითქმის წაშლას, ამაში ეჭვი აღარავის ეპარება, მაგრამ სოფელმა რომ ქალაქს გაუსწროს, ეს მართლაც საოცარია. ეს საოცრება კი ზუგდიდის რაიონში, ზოგიერთი დაწესებულების წყალობით (მხედველობაში გვაქვს ელექტროქვებადგური და კავშირგაბმულობის ზუგდიდის განყოფილება) უკვე დაწყებულია.

ზუგდიდის რაიონის სოფლებში: ინგირში, ახალსოფელში, რუსხა და ოდიში რეგულარულად ბრდღვიალებენ ნათურები. ზუგდიდის ბევრი ქუჩა კი ჩაბნელებულია. ამავე სოფლებში დროულად დებულობენ ჟურნალ-გაზეთებს, წერილებსა და ამანათებს მამინ, როდესაც ზუგდიდის მელიქიშვილის, სარაჯიშვილის, ფალიაშვილის, 25 თებერვლის, ჩიტაძისა და სხვა ქუჩებზე ძალიან დიდი ხნის დაგვიანებით დებულობენ ყოველგვარ გზაწინილობებს.

როგორ ფიქრობთ, ძვირფასო ნიანგო, არიან თუ არა ღირსნი ფრჩხილებში ჩასმული ზემოსაწინებელი დაწესებულებების მესვეურები ამგვარი ინიციატივისათვის წამაქეზებელი ჯილდოებისა?

ჟ. ლაშინია,
ქ. ზუგდიდი.

ჩვენო ნიანგო!

მოგმართავთ ჩვენი რაიონის ათი ათასი დასაბანი კაცის სახელით. არ გვერთოთ, აბანოს აშენებას გთხოვდეთ, არც ის იფიქროთ, წყლის გაყვანა გვირდოდეს და ნურც იმას გაივლებთ გულში, რომ მიღწევა მხოლოდ ცივი წყალი მოედინება. არა! ყველაფერი რიგზეა, აბანოც გვაქვს, ცხელი და ცივი წყალიც, მაგრამ ერთ საათში მხოლოდ რვა კაცს შეუძლია ისარგებლოს ამ სიკეთით. საქმე ისაა, რომ საერთო განყოფილებაში შესვლა რატომღაც არ შეიძლება და ჩვენს განკარგულებაში რჩება მხოლოდ რვა ნომერი. ეტყობა, აბანოს ხელმძღვანელებს აწყობთ ასეთი მომსახურება, თორემ რატომ გავგიკეთებდნენ ასეთ ნომრებს?

გია აბანოშვილი,
წითელწყაროს რაიონი.

პატივცემულ ნიანგო!

თბილისში სამი სპეციალიზებული მაღაზიაა, რომელსაც „ფრინველი“ აწერია. ეს იმას ნიშნავს, რომ აქ უნდა იყიდებოდეს ქათმები და კვერცხი. ორი მაღაზია ქალაქის ცენტრშია, ერთი — ნაძალადევაში. იმ ორ მაღაზიაში ყოველთვის არის ქათამი და კვერცხი... ნაძალადევაში კი ქათმის ბუმბული და კვერცხის ნაჭუჭიც არაა.

მოგესხენებათ, ფრინველები აფრიკის კონტინენტამდე მიფრინავენ, და თუ ქათამი ფრინველთა ჯგუფს ეკუთვნის, რატომ უჭირთ ასე მტკვრის მარცხენა ნაპირზე გადმოფრენა?

ნაძალადეველი

საკონკურსო მასალებიდან — წარგავაღმა აქანყება ანუ გუშინდელი

სარდაფში შევუფებულგებს იმაზე ჰქონდათ მსჯელობა, თუ რატომ ხდება ამ ქვეყნად ზოგ-ზოგთა დაუსჯელობა. ცულმა თქვა: — ხის მჭრელს მეძახდნენ,

ასე გავლიე დღეები, ამრავლეს საქართველოში ცადატორცნილი ტყეები. აბა, თუ კარგი ბიჭი ხარ, წადი, ხეს ცული დაჰკარი, თავს დაგადგება იმ წუთში ტყისმცველთა მთელი ლაშქარი... გული სტკიოდა სამოვარს, ჰალარა თავი დახარა, და ცხელი ჩაის მაგივრად ცივი ცრემლები დაღვარა. ნახშირის უთო დარბოდა, თვალჩაცვენილი, კანკალით: — რად მინდა თავი ცოცხალი, ელექტროუთო დამკარით! — იქ გრამაფონი ვადმოდგა, მისი ყურება რად ღირდა, ყელმოდერილი, მგზნებარე ორატორივით აყვირდა. — ჩვენზე, — იძახდა როდინი, — ხალხს ძვირი რამ ათქმევინა, ეს ქვასანაყი, ნეტავი, მაგათვის ჩამარტყმევინა! — რამდენჯერ მოვისმენიათ: — გადი-გამოდი გუთანო, აფსუს რა ვიყავ, რაღა ვარ უხარ-უთავო, უტანო. აღარ ლაპლაპებს სახნისი, აღარ დამძახის გუგული, ჩემს თავს არჩიეს მინდორში ტრაქტორის ტრახ-ტრახ-გუგუნი. — გლეხავ და გლეხავ ნამგალო, ბევრი მინახავს მოღლილი, ჰაი დედასა! — ძირს დაჯდა ნამგალი წელში მოხრილი. ლამამა თქვა: — ნეტავ რას მერჩით,

კაცური შუშა მესურა, ახლა არავის ვუწოდებ ვით მომავლადვი ბელურა. მეცა ვმღეროდი: — კაცი ვარ, ხარობდეს ოდა, კარავი, არც ვემოხები ნათურას და არც ვაბტონობ არავის! აბა, ახლა კი... ვაპ ჩემს დღეს... ჩაპქეტეს მდინარეები, რად შემომოკლეს პარპალას ნათით სავალი დღეები. ელსადგურები აშენეს, ელნათურები დაჰკიდეს, გააჩანახანეს მიღამო, მე კი გულს ცეცხლი წამკიდეს! სურთ მოგვსპონ, სულმოლად გავგაქრონ,

გავთავდეთ, როგორც ზღაპარი, რაც უნდა მტანჯონ, მაწამონ, მაინც ვიქნები ლამპარი! — მას აშყვნენ კრაქი, ნავთქურა, ტყუბი საყეცი, მაგარი: — სურთ წყალში გადაგვიყარონ ეს ჩვენი ნამაგარი. ჰრაქმა თქვა: — ძველი წისქვილის შებოლვა აღარ მაცალდეს! — წამოიყვრა ნავთქურამ: — მე გაჭურავი გამცვალდეს! — ვაი თქვენს ჰქუას! — თქვა

კეცმა, — ტყუილად ითხრით თვალბებსა, ლამამა და ჰრაქი კი არა, აღარ ზოგავენ მთვარესაც! — ქალს შრომა გაუნახვერეს, ამისთვის რა არ იღონეს, ჩაის საკრეფი რობროხა მანქანაც გამოიგონეს! ჩვენი დათბობა, გახსოვდეთ, არ არის ისე ადვილი, ჩვენი ადვილი მოგვეცით, მოგვეცით ჩვენი ადვილი! — ამ დროს უეცრად ჩაჩუმდნენ, აღარ ისმოდა ქაქანი, მუზეუმისკენ გაქროლდნენ გაპრიალბულ მანქანით. გზაში მანქანამ რა უთხრა იმ მგზავრებს, გეტყვით ამასაც: „ის ურჩევნია მამულსა რომ შვილი სჯობდეს მამასა!“

კუპური გოგიაშვილი

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუმაბაძე

სარედაქციო კოლეგია:
 ზ. გოლჭვაძე (პ/მზ. მღივანი),
 ს. კლდიაშვილი,
 ნ. მაღაყონია,
 ბ. ნიუნანიძე (მთავ. რედ. მოადგილე),
 ნ. შველიძე,
 ო. ზვილიძე.

სატირისა და იუმორის შუბნალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველია: პროსპექტი № 42.
 Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Нянги». ტელ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32.
 საერთო განყოფილების 93-10-78.

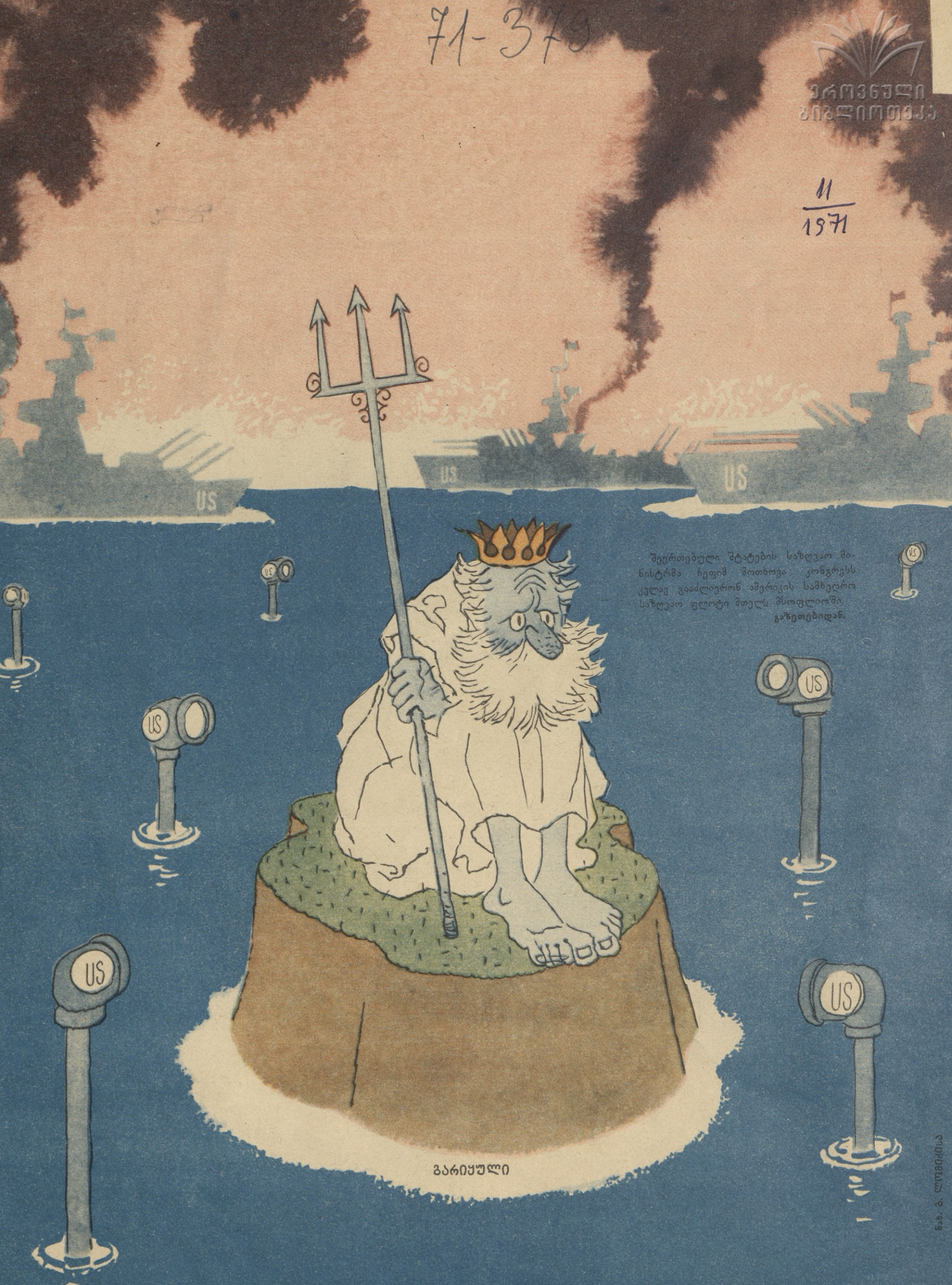
საქ. კვ ცვ-ის გამომცემ-ლოგა. ИЗДАТЕЛЬСТВО ЦК КП ГРУЗИИ.

გადაცემა ასაწომად 26/IV- 71 წ. ხალხოფრილია დასა-ბეჭდად 26/V-71 წ. ძალდლის ზომა 70x108/8.
 ფიზიკური ნაგავი ფურ-ცელი 1, სააღრიცხვო-საგამომცემლო თაბანი 1.4.
 საქ. კვ ცვ-ის გამომცემ-ლოგის სტამბა, თბილისი, ლენინის ქ. № 14.

მეპ. № 1605.
 შპ № 03645.
 ტირაჟი 131.080.

71-379

11
1971

შვერიტებული შტატების საზღვაო მინისტრმა ჩეფი მითხოვა კონგრესს კელაე გააძლიერონ ამერიკის სამხედრო საზღვაო ფლოტი მთელს მსოფლიოში გაზეთებიდან.

გარიევილი